

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

Z obsahu

- Slovo na okraj
- Zprávy z farnosti
- Program farnosti
- Vybíráme z kroniky
- Tváře naší farnosti
- Nejen pro děti
- Farníci se svěřují
- A mnoho dalšího...

Milí,

opět se rozbíhá nový školní rok. Tolik krásného se za poslední měsíce odehrálo! Je tedy nemožné nebýt naplněn vděčností k našemu Pánu.

Ano, můžeme si říci, tolik pěkného nám Bůh jistě přichystal. V církvi není nikdy nuda, stále se něco děje (např. Rok kněží). Podobně i v církvi v malém – ve farnosti – je rušno. Ježíš, náš jediný Pán, je živý, je zdroj vší inspirace a plnost pedagogického talentu. Proto s ním nikdy není život fádňí. Proto život s ním nám někdy přináší i bolestné chvíle. Kéž nás naplní naděje, že Boží láska je s námi, provází nás a nikdy, nikdy nás nepouští z ruky.

Žehná

P. Jenda

■ ■ ■ SLOVO NA OKRAJ

Je neděle, 27. září roku 929 (uvádí se i rok 935), a kníže Václav hoduje u Boleslavova slavnostního stolu. Třikrát za sebou se zjednaní atentátníci chystají provést domluvenou akci, třikrát nenacházejí odvahu. Až druhého dne, 28. září, když Václav vchází za jitra do staroboleslavského kostelíka, je zločin spáchán. Nejprve napadne knížete sám Boleslav.

Václav je však zdatný a snadno sráží protivníka k zemi. Mohl by ho v daném okamžiku zabít, ale jako pravý křesťan to neudělá: nechce být poskvrněn bratrovou krví. Ze zálohy sem však už rychle spěchají najatí vrazi – Tita, Čista, Tuža a Hněvsa, aby krvavé dílo dokonali.

Boleslav pak rychle spěchá do Prahy, kde se uchopil moci sérií dalších vražd Václavových stoupců i jejich dětí, které dal utopit ve Vltavě.

Proč byl kníže Václav zavražděn? Vůči svému bratrovi nechoval přece žádnou zášť, v době jeho panování země vzkvétala a okolní vládcové jej uznávali. Částečné vysvětlení podávají nejstarší staroslověnské a latinské legendy, v nichž se píše o tom, že kníže Václav chodil v mnišském rouchu, střídmě jedl a pil, kácel šibenice, vykupoval zajatce z otroctví, sám pekl hostie a lisoval mešní víno. Z toho lze jednoznačně vyvozovat, že kníže Václav byl laskavý a zbožný panovník, který své dobré vlastnosti používal i v politice: historické prameny uvádějí, že svým protivníkům z řad domácích velmožů odpouštěl, že jim nezabavoval majetek, ponechával je v jejich úřadech, ale museli mu slíbit poslušnost. Kníže Václav se raději podrobil německému králi Jindřichu I. Ptáčníkovi ze saské dynastie a platil mu mírový poplatek, než by nechal zemi zničit.

Kníže Václav se tedy choval úplně jinak na trůnu na rozdíl od dalších panovníků z rodu Přemyslovců, kteří nechávali své protivníky oslepit, vykastrovat nebo rovnou zavraždit.

Musel zemřít. Nebyl slabošský ani zbabělý, jak se domníval Boleslav a jeho přívrženci, ale prozíravý: spojenectvím se saským králem (uznávanou politickou veličinou střední Evropy) mohlo české knížectví nejen lépe odolat nájezdům kočovných Maďarů, ale Praha mohla konečně získat naději na zřízení biskupství, čímž by se vymanila ze závislosti na bavorském Řeznu.

28. září roku 929 zemřel kníže míru a zrodil se světec a český patron, jehož věhlas se šířil celou tehdejší Evropou. Jako svatý byl již na sklonku 11. století uctíván na Rusi, v Sasku, na Balkáně, v Římě.

Roku 973 byl pak naplněn sen o zřízení samostatného českého biskupství. Stalo se tak díky významné podpoře papeže Benedikta VI.

Je pondělí 28. září 2009. Od zavraždění knížete Václava uplynulo již 1080 let. Do Staré Boleslavi přijíždí osobně na návštěvu římský papež německého původu Benedikt XVI., aby se sklonil před knížetem Václavem. Tisíce věřících a všichni zde přítomní tak budou mít možnost opět pocítit, jak tisíciletá minulost opět ožije v lidech dnešní doby, a to včetně těch, kteří dějiny zas tak dobře neznají...

Bohuslav Zezula

■ ■ ■ ZPRÁVY

Odpustky kněžského roku

V první čtvrtletí v měsíci je možné získat plnomocné odpustky v rámci roku kněží. Podmínky: být na mši, pomodlit se modlitbu za kněze (např. z kancionálu) a udělat dobrý skutek. K tomu obvyklé – být u svatého přijímání, přistoupit někdy kolem toho dne ke svatě zpovědi a pomodlit se na úmysly papeže jakoukoliv modlitbu.

Střecha na faře

Po dlouhé přípravě se podařilo uzavřít smlouvu s firmou, která předělá střechu na faře. Jak víte, do střechy již delší dobu teče. Krytina – tzv. bonský šindel se víceméně na faře rozpadl. Celková cena stavby je 460 tis. Kč. a uskuteční se v říjnu. Z našich farních financí můžeme věnovat 150 – 200 tis. O dalších 100 tis. Kč P. Balík s ekonomickou radou naší farnosti požádali na Arcibiskupství z fondu oprav.

Všem, kteří již na střechu věnovali nějaký obnos, děkujeme. Zároveň prosíme o další finanční pomoc, bez které střechu nebudeme schopni zaplatit. Své dary vkládejte do kasičky vzadu v kostele u kropenek nebo je můžete přinášet do sakristie. Na své dary můžete dostat potvrzení. Všem děkujeme za obětavost a pomoc.

■ ■ PROGRAM FARNOSTI

■ Výjezdní akce

28. 10. – 1. 11.	Podzimní prázdniny pro děti
16. – 17. 11.	Podzimní duchovní obnova pro mladé s jáhnem Pavlem
od 26. 12.	Vánoční duchovně-sportovní pobyt na horách v Přířovicích s možností prožít Silvestr
28. 1. – 31. 1. 2010	Zimní lyžování pro mladé
6. 3. – 13. 3. 2010	Jarní prázdniny pro děti a mládež v Rokytnici

■ Duchovní akce

5. 12.		Duchovní obnova pro manžele s dětmi (hlídání zajištěno)
12. 12.	13:00	Duchovní obnova pro farníky
první středa v měsíci	19:00	Přednáškové pásmo o sociální nauce církve
druhá středa v měsíci	19:00	Biblická hodina
ostatní středy	19:00	Katechismus katolické církve
6. 12. – 9. 12.		Celodenní výstav eucharistie

■ Důležité akce

8. 10.	Kurz přirozeného plánování rodičovství
22. 9.	Kurz máma táta pro 21. století
27. a 28. 11.	Úklid kostela

Rodinám s dětmi nabízíme

nedělení mše s dětmi v 10:30, teplo v kostele, místnost pro matky s dětmi s přebalovacím pultem, po mši kavárničku, v pondělí a středu mateřské centrum, duchovní obnovy s hlídáním dětí, setkávání v malých společenstvích rodin a další.

Pro mladé lidi

Pro mladé lidi nabízíme nedělní večerní setkání od 19.15 do 20.45. Již biřmované povede jáhen Pavel. Ostatní od 14 let zahájí novou přípravu na biřmování s P. Jednou.

Setkání pro nové vysokoškoláky

(a třeba i starší středoškoláky). Plánujeme zahájení setkávání v úterý večer po mši svaté. Zájemci ať se domluví s P. Kalíkem.

Přednášky o sociální nauce: Iniciativa 17-11

Další přednáška z cyklu Iniciativa 17-11, se koná mimořádně v úterý 6. 10. 2009 od 19 hodin. Tématem bude nová sociální encyklika Benedikta XVI. Caritas in veritatis. Přednášet bude Pavel Mareš z naší farnosti, redaktor českého překladu a kněz Michal Martinek, ředitel Jaboku, který se na překladu podílel. S dalšími přednáškami počítáme, že se budou konat opět pravidelně první středu v měsíci.

Charitní odpoledne

V sobotu 7. listopadu jsou farníci všech věkových skupin zváni na charitní odpoledne. Ve 14:30h proběhne ve farním sále přednáška pracovníků Nadace sv. Františka z Assisi. Uslyšíme vyprávění a uvidíme obrázky z několika domovů Misionářek lásky v Indii a dozvíme se něco o vesničce malomocných Titagarh. Přednáška bude doplněna i krátkým životopisem Matky Terezy, obrázky ze života v Kalkatě, stručného popisu malomocnosti a také několika čísel o celosvětové situaci.

Po přednášce bude prostor pro společné setkání, popovídání a jistě se najde i něco dobrého k občerstvení.

■ ■ ■ **KRONIKA**

■ ■ **PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ**

Dne **7. května 2009** přistoupilo v kostele Neposkvrněného početí Panny Marie patnáct dětí k prvnímu svatému přijímání. Ve sváteční atmosféře, v kruhu farníků, zakončily děti svoji přípravu na přijetí Těla Páně. P. Jan Balík a P. Vladimír Kalík dokázali vytvořit během týdnů setkávání atmosféru radosti, zájmu a důvěry malých prvokomunikantů i jejich rodičů.

Slavnostní den pokračoval pohoštěním v učebně. Odpoledne pak mládež připravila pro všechny děti z farnosti na školním hřišti v Krupské ulici „Dětský den se svatým Pavlem“. Rozmary počasí zahnalý soutěžící rodiče i děti načas do tělocvičny. Ale přesto se vydařilo! Celý ten slavnostní den byl pro děti i rodiče radostným zážitkem.

Hlavní myšlenka, kterou dětem pater Balík při bohoslužbě zdůrazňoval, byla zdánlivě prostá, a přitom zcela zásadní. Zněla: „Nikdy nejste sami“. Kéž přítomnost Ježíše Krista děti stále pociťují.

Prokop Tomek

■ ■ NA KOLA A NA VODU VE DNECH 30. 6. – 6. 7.

Protože minulý rok se kola vydařila a sluníčko nám přálo, rozhodlo se, že se tento rok pojede nejen na kola, ale zkusíme jet i kus cesty na kánoích (samozřejmě po vodě).

Bohužel se hezké počasí neopakovalo, a název akce „Na kola a na vodu“ se ukázal až příliš výstižný, protože vodu jsme měli úplně všude. Ne že by byly úplné průtrže mračen (i když jednu jsme taky zažili), spíše neustále mrholilo, a tak zem nestačila přes den uschnout a my si užívali blátíčka. První kemp se ukázal být skoro jako bažina, ale alespoň jsme měli výhodu, že tam nebylo tolik lidí.

Protože řeka byla rozvodněná, rozhodli jsme, že

na kánoích dáme jenom jednodenní výlet. Z nedostatku dostatečně kvalifikovaného námořnického výcviku, se naše koráby plácaly řekou pomalejším tempem, občas se někdo pokusil o eskymáka, lámal větve keřů u krajů, nebo to pro jistotu zabodnul do rákosí. Holčičí kánoe tyto strasti velmi špatně psychicky nesla. Proto holky bitvu s vodou v půlce cesty vzdaly a vydaly se pěšky po svých k nejbližší civilizaci. Aby se ostatní vodáci náhodou neulepvali, přišla je povzbuzovat příroda s bouřkou za zády.

Tak jsme nakonec všichni šťastně dorazili do kempu, kde už nás čekal šéfkuchař Pavel s večeří.

Jinak jsme si jízdy na kole užili taky dost. Poslední den jsme kola vydrbali od bláta, abychom to nemuseli pak utírat do lidí ve vlaku, a šťastně dorazili i do Prahy.

Honza Vaško

■ ■ CELOSVĚTOVÉ 20. VÝROČÍ MLADIFESTU V MEDJUGORJI

Vše začalo vyhláškou letních akcí pro strašnickou mládež. Velmi jsem se zaradovala, přihlásila se a těšila na pouť do Medjugorje. Již dříve mi o tom mamka vyprávěla a já se o to víc těšila, že zažiji něco podobného. Konečně nadešel čas odjezdu a já se již nemohla dočkat. Věděli jsme, že cesta bude strastiplná, ale netušili jsme jak moc.

Po velmi dlouhé, únavné a vyčerpávající cestě, trvající dvaadvacet hodin, jsme dorazili na místo a ubytovali se

v penzionu v malebném městečku Medjugorje. Lidé, kteří nás ubytovali, nás uvítali s otevřenou náručí i srdcem a my je moc rádi s díky přijali. Ještě ten večer se konala naše soukromá mše plná díky za všechny přítomné z naší farnosti. Zvláště řidiči si šli lehnout velmi brzy a myslím, že u ostatních to nebylo jiné. Spánek nám všem opravdu chyběl.

Druhý den jsem poznala, kde se nacházím. Za prvé ve velmi teplé krajině se žhnoucím sluncem. Za druhé v cizí zemi,

kde nebyl problém se domluvit. A za třetí v duchovním městečku, kde na mě klid a síla víry působily jak nikde jinde. Po snídani nás páter V. Kalík seznámil s Medjugorjí jako takovou. Jak začala celá historie, kde se co nachází a jaké možnosti se nám zde nabízejí. Nejenže byl naplánovaný program pro veškerou shromážděnou mládež, byly však i jiné varianty – například různé výlety, poznání okolí apod.

Vlivem působení úmorného horka nemohlo chybět osvěžení, které nám bylo dopřáno u krásných přírodních vodopádů – a to hned v náš první den. A na ten byl již večerní program jistý. Šestá hodina odpolední byla vyhrazena pro modlitbu růžence. Následující hodinu se sloužila mše a den končil adorací. Zakončení dne probíhalo vždy stejně.

Během neděle mělo několik zemí možnost vyslechnout si mši v jejich rodném jazyce. Čechů tam bylo poměrně dost, neboť při české mši v pravé poledne bylo vždy úplně přeplněno.

Pravidelně jsme také chodívali na různá svědectví a přednášky.

Svědectví lidí byla velmi zajímavá, skoro pokaždé v jiném jazyce, a proto byla překládána simultánně do šestnácti jazyků. Přednášky se poslouchaly celé dopoledne i odpoledne před růžencem. V každé rozmluvě bylo něco, co se v běžném životě asi nikdy nestane. Převrácení duše člověka plného zármutku, starostí a kajícího v duši naprosto čistou a plnou víry. Je až neuvěřitelné, co všechno se člověku může v životě stát s Boží pomocí. Ale i v těch nejtěžších situacích však vždy víme, že s dobrým úmyslem a myšlenkami na pravém místě můžeme Bohu bezprostředně důvěřovat a spolehnout se na něj.

Na programu bylo též jedno představení od vyléčených narkomanů a i jinak závislých mladých lidí. Divadlo zaznamenalo průběh života Ježíše Krista. Od Adama a Evy v ráji až po jeho zmrtvýchvstání. Vše bylo vyjádřeno scénickým tancem a na mě osobně to velmi zapůsobilo. Vše se odehrálo večer po adoraci. Skoro nikdo si to nenechal ujít a potlesk byl opravdu veliký.

Závěrečný den představovalo vyjít velmi brzy na horu Križevac. Nachází se zde posvátné místo zjevení Panny Marie. Vyznačuje to na vrcholu umístěný velký bílý kříž. Mše se však konala už od páté hodiny ranní a tudíž to pro všechny znamenalo vstávat před druhou hodinou a dostat se až na samý vrcholek této hory. Někteří lidé se rozhodli svoji bolest při výstupu obětovat Bohu, a proto jsme mohli na vlastní oči vidět některé poutníky, kteří se rozhodli dojít nahoru po velkých kamenech úplně bosí. Touto mší končilo mezinárodní setkání mládeže v Medjugorji.

Ale pro nás výlet ještě nekončil. Ještě ten den jsme se vydali do Chorvatska k moři. Ubytování bylo velmi příjemné, kousek od soukromé pláže. Co víc si může člověk přát! Zde jsme pobýli dva dny a pak jsme se museli bohužel vydat na zpáteční cestu do Prahy, kde na nás čekaly naše rodiny.

Cestu absolvovali mladí ze strašnické farnosti s páterem Balíkem, jeho bratrem Pavlem, páterem Kalíkem, s jáhnem Pavlem Reumannem a s Jaroslavem Čechem. Veliké díky patří také řidičům, kteří nás dovezli v naprostém pořádku. Též všem našim dobrodincům, kteří nám půjčili auta či pronajali penziony. Bohu díky!

Simona Benedetti

■ ■ ORLICKÉ HORY 2009

Milé, pokojné, pokorné a přívětivé Orlické hory 2009, tak o tom nás letošní prázdniny přesvědčil otec Jan Houkal.

Nejprve je třeba konstatovat, že k ztrátám na životech, psychické nebo fyzické újmě na zdraví nedošlo. Když pomínu modlitby, které k nám a k našim cestám byly vysílány nejen z našeho strašnického kostela, tak snad k zachování našeho zdraví přispěl též charakter letošního „ofroudu“ – byly zvoleny Orlické hory s cílem Hora Matky Boží u Králík.

Patnáct poutníků 3.8.2009 vyrazilo z Malých Svatoňovic a na dobu deseti dní přijalo za přechodný domov tyto hory (co víc si ostatně přát než být po dobu putování na Horu Matky Boží u Králík obklopen milými, přívětivými Orlickými horami). Než doputovali 10. 8. k cíli, zanechali své stopy v Hronově, Olešnici v Orlických horách, na Šerlichu, Velké Deštné, v Neratově, na Haničce, očistu těla provedli pod Zemskou bránou (samozřejmě nejen tu), dále navštívili tvrz Bouda a zrak svůj nasýtily pohledem ze Suchého vrchu (samozřejmě zmiňuji se jen o názvech míst, které mi ještě zůstaly v paměti, pro orientaci je to ale snad postačující).

Ve dnech, které ještě zbývaly do návratu, se naše nohy dál toulaly po Orlických horách, prošly Štítý, vesnici Cotkytle, vylezly na rozhlednu Lázek. Procházejíce pak údolím Moravské Sázavy, jsme se již pomalu loučili s letošním „ofroudem“, s těmi milými, pokojnými, pokornými a přívětivými Orlickými horami. Další den přišla na řadu Dolní Černá, bus směr Letohrad, vlak do Ústí, a pak Praha.

Helena Ťuková

■ ■ LETNÍ FARNÍ PUTOVÁNÍ SOBOTÍN 2009

aneb jak jsme byli u Zachea

Na naše farní putování jsme se vydali v pondělí **17. 8. 2009** a hned jsme byli zkoušeni neúprosným vedrem, ze kterého netekly jen čokoládové tyčinky, ale později i naše nervy, neboť cesta autobusem trvala celých pět hodin. Ale neříká se nadarmo, že špatné začátky znamenají dobré konce. Následujících dvanáct dní bylo ve znamení her (zvláště ty vodní a olympijské sklidily úspěch), výletů (pro některé byl vrcholem výlet do Velkých Losin – do „civilizace“ – jiní se po cestě za pomoci azimutu obdivovali přírodě – tzv. cestou necestou), učili se novým dovednostem (morseovce, poznávání ptáků – pěvců, rozdělávání ohně s omezenými prostředky) a všichni s jistotou potvrdili, že jsou skvělými sportovci i kuchaři. Zažili jsme milé návštěvy (navštívili nás otcové Jenda, Jan a Peter), užili jsme si zábavy (například na divadelním festivalu).

Náš již sedmý farní tábor jsme zaměřili tak, jak o to usilujeme vždycky – pouze letos zcela výlučně: na Krista, přesněji řečeno na Kristův pozemský život. Každý den jsme procházeli jednou vybranou událostí z Kristova života, abychom se k ní přiblížili, připomněli si ji, aby se tak stala příkladem pro náš život, pro konkrétní situace každého z nás. Děti se tedy zformovaly do teologických škol prvního století, které nesly následující názvy: Pergamon, Filadelfie, Galfilie, Thyatiry, Laodikej a Spojené království Efezu a Mordoru, a podle toho, jak prosperovaly (byly úspěšné v hrách a dovednostech, chovaly se) se rozrůstaly i jejich prvokřesťanské obce o nové katechumeny, laiky, jáhny, kněze i biskupy.

První putovní den se malí prvokřesťané snažili stříkačkami a balonky s vodou „pokřtít“ co nejvíce nekřesťanů, což nakonec vyústilo ve vodní bitvu, do které jsme

(zpočátku nedobrovolně) byli zataženi i my vedoucí, hned jsme se ale do situace vžili a nakonec byli mokří úplně všichni, což v horku, které panovalo, nebylo vůbec na škodu a s tématem Křtu Páně ladilo. Svatbu v Káni Galilejské jsme prožili na výletě, kde se obce pokoušely uchovat víno až domů, kdy se jednotlivci ve štafetě střídali o kelímek s oním vzácným nápojem a měli z něj po cestě vylít co možná nejméně. Na výletě jsme s otcem Jendou slavili také tzv. outdoorovou mši svatou – tedy mši v přírodě. Jedním z hřebů

tábora se stalo téma uzdravení ochrnutého, kterého jeho přátelé spustili k Ježíši stropem. Tentokrát se měly obce pokusit co nejrychleji přenést svého ochrnutého do “lazaretu” a následně do něj vpravit co možná nejvíc medicíny. Vojta smíchy ani nemohl dořít pravidly hry, když si nejspíš představoval průběh akce,

kteřá pak opravdu stála za to. Vojta Kácha vypil za několik minut asi osm deci šťávy a jeho obec se tak stala absolutním přeborníkem, co se péče o nemocné týče. Neděli jsme oslavili nejprve mši svatou v místním kostele a potom stavěním „stanů“ v lese, kdy jsme se vžili do situace, kdy byl Pán proměněn na hoře. V pondělí jsme byli (myslím všichni, neboť úroveň kvízu byla vysoká) Janem prozkoušeni ve velkém teologickém Riskuj z církevní historie, teologie, biblistiky apod. Ve středu jsme se zas díky otci Peterovi mohli účastnit další mše svaté, tentokrát indoorové (doprovázené nádhernými zpěvy skupinky hudebníků, která se pod vedením pomocnice Marušky a zdravotnice Zuzky během tábora zformovala) – v sobotínském kostele. Dopoledne jsme následně završili přehlídkou bibliodramat. Ten den byl ve znamení příběhu o Zacheovi, který se, troufám si říct, stal vrcholem tábora snad pro všechny, když si děti (a nejen ty) měly připravit samy večeři a stát se tak Zachey, kteří hostí samotného Krista. Jak přípravu, tak konzumaci provázelo všudypřítomné hemžení a radost – to chce zažít na vlastní kůži – a to jsme ještě nevěděli, jaké překvapení čeká nás vedoucí ze strany našich pomocníků Aničky, Petry, Marušky, Honzy, Ondry a Martina. Také naši pomocníci totiž měli připravit večeři – nejen sobě, ale i nám vedoucím, což se také stalo, ale bylo naprosto nad naše veškerá očekávání. Do jídelny, kterou jsme nemohli poznat, protože byla vyzdobená svíčkami, ubrusy a prostíráním, nás za zvuku příjemné hudby zval šéfkuchař, v saku k ruce měl celou celou četvu servírek a číšníků v čele s barmanem Pákou, která nás usazovala ke stolům prohýbajícím se pod nejrůznějšími delikatesami...

Ráno jsem si pak uvědomila důležitost takových vřelých „hostin“ a setkání, která třeba právě na táboře můžeme prožít a která nás mohou povzbudit na celý rok nebo na celý život. A tak jsme si díky letošnímu putování mohli připomenout, čemu jsme uvěřili a co přijali a měli jsme i čas a příležitost (zvláště také díky vydatným „dušestravám“ a péči našeho bohoslovce Vojty) zformulovat si vlastní podobu „evangelia“, které chceme žít a hlásat druhým. Děkuje všem, kteří jste na nás vzpomínali a provázeli nás modlitbami!

Radka

■ ■ ■ TVÁŘE NAŠÍ FARNOSTI

Za několik málo hodin po příjezdu z tábora hlavní vedoucí, náš bohoslovec **Vojtěch Smolka**, nasedá v Praze do auta a odjíždí studovat do Říma. Vlastně střídá P. Jana Houkala, který v červnu v Římě na Gregoriánské univerzitě úspěšně ukončil svá studia. A je zajímavé, že v době, kdy se nám dostává do rukou toto číslo Vzkříšení, je Vojta v Římě a Svatý otec v Čechách...

Vojto, kdy jsi poprvé zatoužil stát se knězem?

Když se mluví o povolání (a zvláště o povolání ke kněžství), často se lidé ptají na událost vlastního povolání, určitý předěl v životě nebo okamžik, kdy si člověk jasně uvědomil, že do jeho života zasáhl Bůh.

V mém případě nešlo o určitý okamžik, třeba konkrétní den. Když se dívám zpět, musím říci, že jsem prožil spíše období několika let, kdy mne Bůh možná víc než kdy dříve proměňoval a vedl a kdy také dal vyrůst mému povolání. Během posledních tří let studia na střední škole jsem chodíval víceméně každý den do kostela do Strašnic, kde jsem moc rád ministroval. A právě v tomto období jsem postupně dospěl až k tomu, že bych se měl a chtěl stát se knězem. Avšak kdy mne to napadlo poprvé, to už říci nedovedu.

Kteří kněží Ti byli vzorem?

Během let, kdy jsem chodil pravidelně ministrovat do Strašnic, jsem se začal více modlit, číst Písmo, účastnil se intenzivněji života naší farnosti (například rozhovorů o víře, duchovních obnov, jako pomocný vedoucí letních táborů) a vůbec jsem se snažil všechno prožívat s Bohem. A snad nikoho nepřekvapí, že určitým vzorem mi byli právě výborní kněží naší farnosti, otec Marian a otec Jan. Jim jsem opravdu za mnohé vděčný.

Po maturitě jsi odešel na rok do konviktu v Olomouci. Jaké to bylo?

Když se někdo přihlásí u svého biskupa, že se chce stát knězem, je jím poslán do tzv. Teologického konviktu, kde prožije jeden rok přípravy spolu s ostatními, kteří mají podobný úmysl. V konviktu je zaměřena pozornost ani ne tak na studium (i když i to tam má své místo), jako spíše na společný seminární život (společnou modlitbu, práci, ale i třeba sport a výlety) a další rozlišování povolání.

Na rok v konviktu moc rád vzpomínám. Jednak to byla moje první zkušenost seminárního způsobu života, jednak jsem tam našel řadu přátel a jednak jsem, věřím díky Boží milosti, snad pokročil aspoň o krůček dál ve svém duchovním životě.

Nyní máš ukončený třetí ročník Teologické fakulty Univerzity Karlovy, za sebou tři roky života v semináři. Pro mnohé těžko pochopitelné. A ty jen záříš. Co Tě nejvíc oslovilo?

Život v semináři je velmi pestrý a program rozhodně není chudý. Kromě každodenní modlitby a mše svaté, studia a společného prožívání radostí a starostí seminárního života se bohoslovci účastní celé řady akcí. Zmínil bych například návštěvy farností (roráty během adventu, křížové cesty v postní době nebo víkendová návštěva farností na neděli Dobrého Pastýře), pouť za povolání na Svatou Horu, účast na různých svátcích v katedrále, anebo třeba již tradiční podzimní a jarní „setkání v semináři“, kdy do semináře na víkend mohou přijít mladí muži, pro něž bohoslovci mají připravený bohatý program. A v neposlední řadě jsou to také „letní praxe“, při nichž mohou bohoslovci jednak něco pomoci (například v

kněžském domově ve Staré Boleslavi, s mládeží nebo v nějaké farnosti) a jednak sami získat zkušenosti.

Při tom všem se člověk setkává s řadou lidí, v tom všem, když se to snaží prožívat s Bohem, může vidět jeho působení. Vybrat konkrétní událost, která člověka nejvíce oslovila, je myslím skoro nemožné. Přesto bych snad řekl, že je pro mne vždy takovým povzbuzením, když vidím u druhých živou víru a touhu skutečně žít podle evangelia.

V Římě jsi už čtyři týdny. Byly nejen zářijové, ale také zářivé?

V české koleji v Římě (v Nepomucenu) nás zatím mnoho není: kromě sester boromejek a několika dalších lidí, kteří pomáhají zajišťovat chod domu, je zde jen několik bohoslovců a kněží, kteří zde letos budou studovat také prvním rokem. Během celého září chodíme každý den dopoledne na kurz italštiny. Ovšem například o nedělích je prostor samozřejmě i na procházky po městě nebo výlety do blízkého i vzdálenějšího okolí (před čtrnácti dny jsem byl na jednom kopci, Monte Gennaru, a minulý týden jsem se zúčastnil v Castel Gandolfu modlitby Anděl Páně).

Září jsem prožil víceméně ve znamení studia italštiny. V prvním říjnovém týdnu bychom měli mít exercicie a v polovině října by mělo začít vlastní vyučování na fakultě.

„Rok kněž“ – co Tě napadá?

Myslím si, že letošní rok kněž nám chce kromě jiného připomenout to, že tím prvním, o co by měli kněží (a samozřejmě nejen oni, ale všichni křesťané) usilovat, je podobnost Kristu, svatost. Jen když budou kněží svatí, budou moci naplnit své poslání – být pomocníky a spolupracovníky na Božím díle spásy. A k tomu, aby se to stále více stávalo skutečností, může být jistě velkou pomocí i modlitba nás všech za nová kněžská povolání, za kněze a za svatost kněží.

■ ■ ■ ČTĚTE, ČTĚTE, ČTĚTE

Již několikrát jsem ve *Vzkříšení* informovala naše farníky o farní knihovně, a přesto jsem zjistila, že někteří ani neví, že u nás nějaká knihovna je. Je pravda, že k nám přibýlo mnoho nových farníků a také mládež dorostla, a tak dovolte, abych vám připomněla, že máme farní knihovnu s víc než 6000 knihami. Převážná část jsou knihy starší s duchovní tematikou i právě vyšlé. Jsou rozděleny do několika tematických řad, které označujeme písmeny před číslem knihy. Část z nich najdete v seznamu na internetu (<http://www.farnoststrasnice.cz/aktivity.php?doc=katalog.php>), všechny knihy jsou v nových seznamech v knihovně ve 2. podlaží fary (výpůjční doba v neděli 10.00 – 11.00) a ve středu (16.45 – 17.45) a v neděli také ve farní kavárně (8.00 – 11.30). Každý si může vybrat knihu podle svých zálib nebo potřeby. Obsahy duchovních knih jsou různé, např.: cesty k duchovnímu růstu, filozofické úvahy (ontologie, etika, mravouka, teologie), literatura o bibli (výklad biblických textů), církev a církevní dějiny, církevní dokumenty (encyklyky, koncilní dokumenty), životopisy svatých a významných lidí duchovních i laiků a samozřejmě knihy o Kristu a Panně Marii. Velmi oblíbenou četbou zejména mladých rodin a mládeže jsou moderní knihy o manželství, o výchově, o plánování rodičovství, o zdravé výživě a péči o kojence i o staré a nemocné. Asi čtvrtina našich knih je dobrá beletrie, vážná

i humorná, včetně detektivek a příhod z válečných bitev a historických románů. Přijďte si vybrat!

Zároveň vás prosíme o pomoc při půjčování knih. Jistě se mezi vámi najde někdo, kdo má knihy rád a obětuje trochu času službě ostatním farníkům. Je třeba, aby nás bylo k půjčování víc a mohli jsme se střídat. Kdo bude mít zájem, prosím, přihlaste se v neděli nebo ve středu v knihovně ve 2. podlaží fary.

Jarmila Neumannová

■■■ ...OD LÍDY

Milé děti,

hostíme nejvýznamnější návštěvu všech návštěv, Svatého Otce, papeže Benedikta XVI., hlavu církve, v zastoupení a namísto Krista, následovníka apoštola Petra.

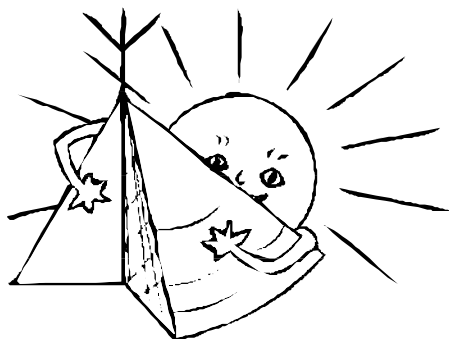
Sám Ježíš mu svěřil řídit celou církev: „Ty jsi Petr – Skála – a na té skále zbuduji svou církev a pekelné mocnosti ji nepřemohou. Dám ti klíče království nebeského, a co svážeš na zemi, bude svázáno i na nebi, a co rozvážeš na zemi, bude rozvázáno i na nebi.“ (Mt 16,18-19)

Proto jsou na žlutobílé vlajce Vatikánu zobrazeny dva klíče a červená šňůra. Tiára, trojnásobná papežská koruna, představuje trojí poslání: učitelské – hlásat evangelium, kněžské – zpřítomňovat Krista v eucharistii a ve svátosti smíření a pastýřské – vést nás k lásce k Bohu.

Teď si jistě řeknete, že totéž je úkolem každého biskupa i každého kněze. Ano, po Bohu je nám papež i kněz vším, je naším otcem. Označení papež znamená táta, tatínek, je odvozené z latinského papa. Pochází z dětské zvatlavé řeči. Podobně tatínek je italsky babbo, v turečtině se řekne „otec“ baba, v gruzínštině znamená mama „otec“.

Když jsem byla malá, kněžím jsme vždycky vykali a oslovovali je důstojný otče. Mnoha kněžím dnes tykáme a oslovujeme je křestními jmény. Často si ani neuvědomujeme, jak jsou pro nás důležití. Abychom si jejich význam a důstojnost lépe uvědomili, vyhlásil Svatý otec letos v červnu Rok kněží. Svatý Jan Maria Vianney, patron kněží, lidem říkával: „Dobrý kněz je pro farnost nejzácnějším pokladem... Bůh jej poslouchá: kněz pronese několik slov a Pán na jeho hlas sestupuje z nebes, aby se skryl v malé hostii... bez kněží bychom Pána neměli... jak veliký je kněz!“

Úžasné tajemství našich kněží. S úctou a láskou je chraňme a opatrujme, potřebují naše stálé modlitby.

■ ■ A CO SE PRO VÁS, DĚTI, CHYSTÁ?

■ Pro děti

Kněžský sborník

Stejně jako vloni chystáme soutěž k Roku kněží. Prvním úkolem je do Kněžského sborníku shromáždit zajímavosti o Svatém Otcí. Vystřihujte, pište, lepte, kreslete...

Drakiáda

v sobotu 10. října ve 14 hodin na parkovišti nad Hostivařskou přehradou (nad hrází). Vpravo za malým lesíkem je naše velká Dračí louka. Chystají se soutěže a odměny. Letos nás čeká velké překvapení :)

Keramické figurky pro náš betlém

v pátek 16. října od 16 hodin v učebně, pravděpodobně už naposledy. Ještě bychom rádi s dětmi vyrobili některé postavy, které pospíchají do Betléma – hudebníky, nemáme basistu ani houslistu, děti... chybí i zvířata, velbloudi, ovce, koně...

Růženec s dětmi

v úterý 20. října od 17 hodin v kostele - letos Růžence světla. Děti, nakreslete obrázky jednotlivých tajemství. Samy si vyberte, které chcete. Budeme se podle nich modlit a všechny je pak vystavíme na nástěnce vzadu v kostele.

Podzimní prázdniny v Emauzích

v Klokotech u Tábora od středy 28. října do neděle 1. listopadu na tamní faře. Přihlášky v sakristii nebo na webových stránkách farnosti. Vyplněné odevzdejte, prosím, v sakristii, nebo pošlete e-mailem. Podrobné informace rodiče přihlášených dětí obdrží ještě tento týden.

Adventní věnečky

v sobotu 28. listopadu od 10 hodin, hned po úklidu. Tentokrát ne v učebně, ale v suterénu fary. Přineste si s sebou, kdo můžete, korpusy na věnečky, větvičky, stužky, svíčky, nůžky, drátky i spoustu nových zajímavých nápadů. Slaměnky letos nemám, kdyby někdo nějaké stihl nasušit a rád se s námi rozdělil, jistě bychom to uvítali. Věnečky se nám zatím vždycky povedly, tak se těším, že letos si to při jejich zdobení zase pěkně užijeme. V neděli, bude již první adventní, je vezmeme do kostela jako každoročně posvětit.

Mikuláš a mikulášská nadílka

v sobotu 5. prosince opět ve farním sále. Mikuláš s anděly a čertem se už na Vás těší, společně si zazpíváme, pomodlíme se a měly by být i nějaké dárky (před začátkem balíčky označené jménem dítěte rodiče odevzdají do košů dole v suterénu)

Výtvarná soutěž

Vánoce očima dětí, každoročně pořádaná karmelitány, má letos uzávěrku v neděli 6. prosince. Letos se těším, že se do soutěže opět s chutí zapojíte. Úkolem je zobrazit na formát čtvrtky A4 nebo A3 libovolnou výtvarnou technikou Vánoce. Zezadu uveďte jméno a příjmení, věk dítěte a adresu a odevzdejte, prosím, v sakristii.

Tříkrálová sbírka

je sice ještě daleko před námi, ale je potřeba koledníky včas na Charitě nahlásit.

My máme už téměř profesionální týmy, ale rádi rozšíříme a posílíme jejich řady. Kdo z dětí i rodičů by měl zájem, přihlaste se, prosím, v sakristii.

Farní knihovna pro děti a mládež

Knihovna pro děti je již hotová, každá kniha má své číslo. Skříň s knížkami je v učebně, na požádání je dětem můžeme kdykoliv půjčit. V tomto zpravodaji je volně vložený dvojlist se seznamem knih, abyste si doma mohli v klidu vybrat, kterou knížku byste si rádi přečetli.

■ Pro všechny

Misijní jarmark

Papežského misijního díla v neděli 18. října - už poctvrté, opět na Den modliteb za misie ve farním sále. V sobotu odpoledne od 16 do 18 hodin budeme vybírat věci, které nabízíte k prodeji. Tentokrát přispějí svými výrobky i maminky z mateřského centra. V neděli po všech mších svatých je budeme nabízet za dobrovolný příspěvek. Výtěžek zašleme na Papežské misijní dílo.

Farní úklid

v pátek 27. a v sobotu 28. listopadu v pátek odpoledne od 14 hodin do 18 hod a v sobotu od 8 hod. V sakristii bude začátkem listopadu rozpis prací, kde si můžete vybrat a zapsat se, s čím byste rádi pomohli. Předem děkujeme.

Adventní věnečky

v sobotu 28. listopadu od 10 hodin, hned po úklidu. Tentokrát ne v učebně, ale v suterénu fary. Přineste si s sebou, kdo můžete, korpusy na věnečky, větvičky, stužky, svíčky, nůžky, drátky i spoustu nových zajímavých nápadů. Slaměnky letos nemám, kdyby někdo nějaké stihnul nasušit a rád se s námi rozdělil, to bychom jistě uvítali. Věnečky se nám zatím vždycky povedly, tak se těším, že letos si to při jejich zdobení zase pěkně užijeme. V neděli, bude již první adventní, je vezmeme do kostela jako každoročně posvětit.

Na všechny se těší Lída a její věrní pomocníci

■ ■ ■ FARNÍCI SE SVĚŘUJÍ

■ ■ POUŤ NA VELEHRAD

Protože jste se při mších svatých za nás přimlouvali, cítím povinnost Vás také trošku informovat o letošním průběhu pouti.

Začínala v pondělí 17. 8. 2009 a vyrazelo se z poutního místa Netína, kde byla sloužena mše svatá, do Velkého Meziříčí (9 km).

Protože se celé dopoledne sjíždějí poutníci do Velkého Meziříčí, kde nechávají batohy a pak se ještě musí přesunout do Netína, kde se začíná, tak se jde pouze odpoledne takovým volným tempem a po cestě je spousta občerstvovacích stanic. V každé vesnici totiž mají radost, že prochází poutníci a místní pečou, aby nás pohostili. Letos vyrazilo z Netína něco přes 50 poutníků, ale beze mě. Já jsem si byl v sobotu 15. 8. prohlédnout byt

ve Zruči nad Sázavou, do kterého se chci nastěhovat, a hned jsem ho i zamluvil a realitní makléř mi řekl, že do tří dnů musím složit rezervační zálohu, aby mi byt podrželi, než budu mít na zaplacení celého bytu. Jsem zatím chudý věřící, tak jsem místo pondělního putování sháněl někoho, kdo mi půjčí. Naštěstí se to podařilo a už večer na spaní jsem se připojil k poutníkům ve Velkém Meziříčí. Spali jsme na podlaze v nefunkčním špitálním kostele, a bylo to fajn. Někteří bratři spali venku, ale večer je zahнала přeháňka k nám. Spal jsem v presbytáři pod křížem.

V úterý 18. 8. 2009 ráno po páté hodině byl budíček, snídaně a v 6:30 nám požehnal místní pan děkan a úterý 18. vyrazili jsme asi v počtu 70 poutníků směrem do Tišnova (cca 36 km).

Cestou se modlíme všechny růžence, někteří i breviář a poslední dny pouti už všichni breviář. Vede nás velký poutník – nyní děkan v Křtinách – P. Jan Peňáz a cestou má tematické promluvy. Letošní pouť bylo téma „svátosti“. Tady na této adrese jsou v tištěné formě promluvy i se spoustou fotografií z pouti <http://www.poutnik-jan.cz/>. Hodně se zpívá, ale i na osobní rozhovory je dost času. Po celou dobu pouti je možnost přistoupit ke sv. zpovědi, čehož mnozí využívají, protože každý den je možné získávat plnomocné odpustky za splnění určitých podmínek. Píši tedy o úterku. To jsme došli do Tišnova, kde jsme zakončili dnešní část mši svatou v kostele sv. Václava s místními farníky, kteří pro nás připravili opravdové hody. Kdo vyrazí na tuto pouť, nesmí mít předsevzetí, že zhubne. Prostě to není možné. Spali jsme v tělocvičně místní ZŠ. Zde byla možnost starat se i o hygienu těla.

Středeční etapa vede z Tišnova do Křtin a je dlouhá cca 33 km.

Podle mě je to nejkrásnější etapa na všechno kromě spaní. Opět jsme vstávali tak, abychom se nasnídali a v 6:30 byli v kostele, kde nás vyprovázal svým požehnutím P. Josef Šindar. Jde se krásnou přírodou, i když většinou po silnici. Modlitby jsou stejné, promluvy pokračují na dané téma. Polední pauzu máme na poutním místě Vranov u Brna, kde žijí bratři pauláni a také je tam řád sester. Mezi paulány žije i známý exorcista P. Pavel Havlát. Dva z bratří paulánů nás potom vyprovodili do Adamova, odkud jsme opět krásnou krajinou Moravského krasu stále stoupali asi 13 km do Křtin, opět poutního místa. Tam na nás čekal po mši svaté výborný guláš a oproti minulým letům se mohlo spát i na faře. Jindy se totiž spává v otevřených ambitech na studené dlažbě, kde je strašná zima. Moji dobří bratři mi řekli, že doufají, že nejsem měkota a že opět budu spát s nimi v ambitech, i když na faře bylo dost místa. Měkota jsem, ale spal jsem venku. Kupodivu mi letos nebyla zima. Bratři pak litovali, protože jsem prý tak chrápal, že oni nemohli spát.

Čtvrteční etapa vede z Křtin do Milonic (cca 33km).

Je opět hezká, ale trošku nám ji kazí to, že v obci Račice (asi 13 km od Křtin) se spojujeme se SZ proudem, kteří zde přebírají velení a organizaci pouti. Vše je stejné (modlitby, promluvy) až na vedoucího, kterým je jáhen Ladislav Kinc, který pracuje ve věznici. Nevím, jestli jako dozorce, nicméně si připadám jako vězeň na procházce. Má to ovšem také něco do sebe. Člověk malinko zpokorní.

Už nás tedy putovalo v našem proudu kolem 150 poutníků. Mši svatou jsme měli v Rostěnicích, kde místní spolu s masným závodem opět připravili bohaté pohoštění. Byla tam i delší pauza. V Milonicích si nás pak rozebrali místní farníci do svých domovů, kde nás

opět krmili a ubytovali. Museli jsme ochutnávat i domácí lihoviny (slivovici – prý lék na všechno). Pak vykoupat a spát. Zase jednou v peřinách a v posteli. Jak si toho pak člověk váží!

Páteční etapa měří cca 33 km.

Opět jsme vyrazili v 6:30 z kostela po společných ranních chválách a ten den už jsem už pocítil první úzkost z toho, jak už jsme blízko cíli a že už to brzo skončí. Tato etapa vede převážně lesem, což v těch parných dnech bylo velice příjemné. Na hoře sv. Klimenta jsme se sešli s Jižním proudem, ve kterém se k nám připojilo kolem 200 poutníků. Bylo nás už necelých 400. Protože už je nás takhle hodně, tak na hoře sv. Klimenta společně chvilku pobudeme a rozcházíme se na dvě místa. Jižní do Buchlovic a my do Boršic. Po příchodu do Boršic jsme měli mši svatou a pak si nás opět rozebrali místní farníci do svých domovů. Opět se jedlo, pilo a mylo. Je to kraj vinařů, takže jsme zas ochutnávali vína vlastní výroby. Poutník má tu smůlu, že musí jíst a pít, co mu dají. Je to součást oběti, a to bez reptání a s děkováním.

Závěrečná sobotní etapa vede pak z Boršic na Velehrad (8km).

Vše začalo podobně snídaní, ale místní jsou zvyklí po ránu „vypálit červa“ (říkají tomu tak), takže první bylo, že před každým stál panák slivovice. Pak jsme snídali a k tomu jsme dostali dalšího panáka slivovice. Já jsem si na to dal ještě kafe a vůbec mi to neseslo. Tentokrát jsme měli sraz v kostele až 7:30 na ranní chvály a požehnání. Mezi tím se sjely autobusy z míst, kterými jsme my putovali, a svázely ty, kteří by nezvládli celou pouť, ale těch 8 km chtěli být s námi. Také dorazili poutníci z jiných směrů. Nevím to přesně, ale mohlo nás být na Velehradě kolem 700 lidí.

Po požehnání jsme vyrazili na poslední úsek pouti. Už od začátku jsem cítil, že není něco v pořádku. Žaludek se mi začal obracet a začal jsem slábnout. Poslední dva kilometry jsem už nebyl mezi poutníky, ale různě jsem navštěvoval kukuřičná pole, abych si ulevil. Moc to nepomohlo a místo mše svaté na Velehradě jsem živořil v lese za basilikou. Po mši sv. byl ještě volný program na prostranství před basilikou, kde jsem vyslechl takový veřejný rozhovor především pro mladé a začínající páry od P. Radima Ucháče z Hnutí pro život, který odpovídal na otázky P. Marka Dundy. V 16 hod. byla krátká adorace a požehnání. Po požehnání jsme vyrazili k domovům autobusy, které ráno přivezly starší poutníky.

Každý den pouti jsem všechny útrapy věnoval na jeden úmysl a často jsem si ho připomínal, abych tím skutečně žil. Nikdy nemívám puchýře, letos jsem měl 3. Víím, že u nás ve farnosti byly za nás přímlyvy – děkuji bratru Milanovi a Vám všem za Vaše modlitby. Díky Vám, jsem měl ty puchýře jenom tři. Dá-li Pán, za rok půjdu zas a už po šesté. Vzhůru srdce!

Jaroslav Čech

■ ■ JEDNO VÝZNAMNÉ VÝROČÍ

Nebudu psát o Strašnicích, ale o Žižkovu, který ostatně není od Strašnic tak daleko. Žilo zde hodně uznávaných osobností, avšak zvláště jedna z nich měla velké zásluhy na výchově naší mládeže a její úsilí dosáhlo až světového významu. Byla to osobnost Antonína Benjamína Svojsíka, který nyní v září oslavil dvojí výročí: narození 5. 9. 1876 a úmrtí 17. 9. 1938. Byl zakladatelem skautingu u nás (1912).

Přítom si dovolím zavzpomínat na našeho tatínka, který byl jeho žákem a následovníkem, ale zároveň bych chtěla přiblížit trochu prostředí, v němž žila mládež na Žižkově na začátku 20. století.

Otec byl kluk jako ostatní žižkovští proletářští kluci – hrál si s nimi, pral se s nimi, a když provedli někde nějakou neplechu, následoval doma mazec. To však bylo tak nějak normální, avšak děti si svých rodičů vážily. O školních prázdninách, pokud nejdly pomáhat příbuzným na venkov, trávil léto v žižkovských ulicích nebo sadech, na něž byla tato čtvrt bohatá – ty však měly prozkoumané a prolezlé dopodrobna, takže jediným dobrodružstvím bylo, když je honil hlídač.

Pan profesor Svojsík byl vynikající pedagog, který si uvědomoval potřeby mládeže. Učil na žižkovské střední škole přírodopis, hudební výchovu a tělocvik a snažil se dostat kluky z rozrůstající se průmyslové periferie do přírody a naučit je ušlechtilosti. Chodil s nimi na nedělní výlety za Prahu, a tak si ověřoval své další výchovné záměry – poznal, co těmto dětem může skauting dát. Byly to hlavně ozdravné pobyty v přírodě spojené se sportem a prací, kde se však též pěstovaly bratrské vztahy, vzájemná pomoc, čestnost, láska k přírodě a k vlasti,

zkrátka ušlechtilost založená na křesťanských zásadách. Svojsík několikrát navštívil Baden Powella (zakladatele skautingu v Anglii), aby od něj získal další zkušenosti, především organizační. Český skauting, později Československý skaut – Junák, založil prof. Svojsík v roce 1912.

Náš otec měl to štěstí, že byl nejen jeho žákem, ale také se stal pod jeho vedením jedním z prvních českých skautů. Skauti začali pak jezdit na letní tábory – zejména se jednalo o tábor na Živohošti, kde jim místní pan farář propůjčoval pozemek, a oni mu pak ochotně ministrovali.

O tom všem nám – svým dětem – táta vyprávěl a my jsme pochopili, že díky skautu prožil nejkrásnější léta svého dětství a mládí. Ale doba štěstí také končí...

Přišel čas pohnutých mnichovských událostí a v tomto období pan profesor Svojsík zemřel. Jeho pohřeb se stal velikou národní manifestací: takřka nekonečný průvod jej provázel na vyšehradský hřbitov. Tisíce skautů, skautek a ostatních občanů mu tímto projevíly nejen úctu a vděčnost, ale také ochotu bojovat za vlast. Z řad skautů jich pak hodně v tomto boji položilo svůj život.

Oživení českého skautingu po válce netrvalo dlouho. Brzy po únoru 1948 se objevily snahy zařadit jej do Československého svazu mládeže (ČSM). Ještě v září 1948 jsme při 10. výročí Svojsíkova úmrtí stáli čestnou stráž u jeho hrobu a byli jsme svědky toho, že se na něj nezapomnělo!

I v době dlouhotrvající totality nezůstával jeho hrob opuštěn – bylo zde vždy položeno mnoho květin a zářilo více svíček než na hrobě kteréhokoli velikána.

Nyní, v době svobody, skautské hnutí znovu ožilo. Dej Bůh, aby se opět rozrostlo a opět přispělo k ozdravení našeho národa!

Miroslava P.

■ ■ ■ JEDNA VELKÁ PROVOKACE

*K roku kněží nabízíme článek P. Balíka
který vyšel ve zkrácené podobě v časopise Nové město.*

Společnost prodělává tak rychlé zvraty a proměny, že není snadné se v ní orientovat. Zároveň jsme svědky intenzivního naléhání na člověka, které s dosud nevídanou snahou usiluje o podmanění si jeho svobody. V postdemokratické a postmoderní době, v době totalitárních tendencí a konzumních svodů, je každá lidská bytost v ohrožení. Tím hůř, pokud si to neuvědomuje. Nejde o černé vidění. Snadno se řečené dokladuje: rozpady rodin, odchody z kněžství, neschopnost mladých se k něčemu dlouhodobému zavázat, přeplněná vězení. To vše jsou důsledky popsaných tendencí.

Na nejrůznějších temných záhybech společnosti o to více vyniká kvalitní rodina, solidní laik, poctivě žijící kněz. Zaměřme se v naší úvaze na postavu kněze. Jednoduše řečeno, stává se dnes permanentní společenskou provokací. Dokonce se zdá, že kněz zajímá lidi více, než si to uvědomujeme. Proč? Je přece „zvláštní“, vymyká se společenskému průměru; přichází s něčím, co zdaleka neodpovídá médií rozšiřovaným modelům lidského jednání; usiluje o styl života v celibátu, což zcela zásadně nabourává všeobecně zdůrazňovanou prioritu sexuální naplněnosti. Je mezi námi, a přitom jako by byl odjinud. Není divu, že média špehují každé jeho pochybení. Snaží se kněze přistihnout při činu, najít na něm lidskou slabost a pak si s úlevou říci: přece je jako my.

Pro samotného kněze je „žít dnes“ spojeno s mnoha hledáními, nejistými a neprozkoumanými kroky. Nevystačí si s minulým, dokonale vyzkoušeným. Potýká se na jedné straně s očekáváními a požadavky lidí, na druhé s velkým nápor

ekonomických, právních a stavebních povinností a k tomu prožívá často nejistou sociální zajištěnost. Není divu, že si kněz může připadat zbytečný a lidmi zapomenutý, jindy přepracovaný a unavený.

Jan Pavel II. napsal, že kněžství je pro církve a celý svět darem a zároveň tajemstvím. To je důvod, proč se kněz ve světě leckdy setkává s velikou nenávisť, a proč bývá zároveň zahrnován nezaslouženou láskou.

Potřebujeme kněze! Řekněme to přesněji: svět potřebuje kněze usilující o svatost – muže Boží! Jen tak můžeme mít naději, že společnost neskončí kolapsem a opět se ze svých mátoch vzchopí. Již tolikrát se to v dějinách stalo. V tom je vždy aktuální věta sv. Jana Maria Vianneye: „Nechte farnost třeba dvacet let bez kněze a lidé se začnou klanět zvířatům.“

Kněz je poslán do světa, aby se stal Božím zesilovačem. Dává celou svou bytost do služeb Ježíšovi, aby On mohl v tomto světě jednat: hlásat slovo, nabízet svátosti a sjednocovat učedníky. Říkáme, že je ve službě člověka, protože kdo pozná Boha a přijme ho, tomu se otevírá možnost žít kvalitnější život.

Od II. vatikánského koncilu jsou o kněžství napsány nádherné papežské dokumenty. Je v nich ukryta odpověď na to, jak být knězem dnes, jak usilovat o kněžskou svatost dnes, jak se prodrat pralesem současného ohrožení. Nejnovější pochází od papeže Benedikta XVI. a je napsán na počátku Roku kněží, který v církvi od 19. června 2009 prožíváme.

Papežův list se inspiruje svatým farářem arským, od jehož úmrtí uplynulo 4. srpna letošního roku 150 let. Dopis je

především otcovským povzbuzením pro kněze. Vyzývá je k opravdovosti života a k obnově nadšení pro službu. „Abychom nezakoušeli existenciální prázdnotu a neslevovali z účinnosti svého působení, musíme se stále znovu ptát: Jsme skutečně prostoupeni Božím slovem? Zanechává stopy v našem životě a utváří naše myšlení?“ Kněz je především ten, kdo přebývá s Pánem – mužem modlitby. U Něj nalézá ve všech proměnách a zmatcích světa své kořeny a stabilitu. „Kdybych se nemodlil, čím bych byl?“, poznamenal při kněžském svěcení biskup Jaroslav Škarvada. Na začátku svého povolání udělal kněz radikální volbu Boha. Daroval celý svůj život, svou bytost i celé své tělo Pánu. A tuto volbu musí denně obnovovat.

Papež se ve svém dopise zastavuje i u skutečnosti, že kněžství má v církvi radikálně komunitní podobu. Ta se projevuje nejen ve spojení s biskupem, ale má být prožívána v různých podobách bratrství mezi kněžími. Kněží svojí vzájemnou láskou a spoluprací svědčí o lásce, kterou Ježíš považuje za předpoklad evangelizačního úspěchu (Jan 13,35). Ne nadarmo se říká, že jsou-li na faře dva kněží, kteří se mají rádi a spolu se modlí, většina pastorace je již vykonána. Učedníci byli posíláni po dvou (Lk 10,1). Dokumenty církve o tom hovoří a doporučují společný život kněží, účast v různých kněžských sdruženích apod. Jan Pavel II. nastínil spiritualitu společenství (Novo millennio ineunte 42 - 45). Nicméně praxe ukazuje, že takovýto styl kněžského života je stále ještě spíše ojedinělý. Snadno můžeme tedy označit Kristův standard za vážnou výzvu, kterou nelze obejít jen pohodlnou výmluvou.

Komunitní podoba kněžství se projevuje i ve spojení kněží a laiků. V tomto

ohledu list zdůrazňuje přínos vanutí Ducha Svátého v církevních hnutích. Papež vidí ve společenství mezi kněžími a laiky z těchto hnutí velký zisk pro samotné kněze a očekává, že z něj vzejde mocný podnět k obnově úsilí církve při hlásání a dosvědčování evangelia naděje a lásky ve všech částech světa.

Pozornému čtenáři neujde jedna zajímavost. Celá čtvrtina dopisu je věnována knězi a jeho službě ve svátosti smíření. Není divu. V mnoha zemích je tato uzdravující moc Božího odpuštění opomíjena. A přesto i současná doba potřebuje milosrdnou Boží lásku. Kněz, který nezpovídá, strádá. Lidé, kteří se nezpovídají, chřadnou. Kněz si nesmí zvyknout na stav hříchu nebo na lhostejnost, ve které žijí jemu svěření lidí. Ani se nesmí nechat odradit nezájmem lidí o svátost smíření. Znovuobjevit význam a krásu svátosti smíření a její časté přijímání, je úkol, se kterým se poslední papežové obrací na každého věřícího, především na kněze. V jeho naplnění je jistě ukryt jeden ze zdrojů obnovy víry a celé církve.

Rok kněží, do kterého jsme vstoupili, nám v následujících měsících nabízí příležitost hlouběji si uvědomit význam a obsah kněžské služby pro svět a církev a aktivně z tohoto Božího daru čerpat.

Pro rodiče a celé společenství církve může hlubší poznání vést i k obnovené modlitbě za dar kněží. Vždy se přece považovalo za čest, když z nějaké rodiny Pán povolal mladého muže k svátostné službě.

Čím ukončit naše zamyšlení?

Jménem kněží děkuji všem za modlitbu. Vzájemná modlitba je důležitá. My kněží se modlíme za druhé a jsme vděční, když se druzí modlí za nás.

P. Jenda Balík

■ ■ ■ PROGRAM FARNOSTI

Bohoslužby v našem kostele	pondělí – pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Společná modlitba růžence	½ hod. před mší svatou (mimo neděle v 10.30)	
Živý růženec	každé první pondělí v měsíci po mši sv.	
Příležitost ke svátosti smíření	hodinu před každou mší svatou	
Adorace	každý třetí pátek v měsíci po mši svaté	
Modlitební skupiny	společenství žen	pondělí a čtvrtek po mši sv.
	Mariina Legie	pondělí 19.00
	Lectio Divina	jednou v měsíci dle ohlášek
Přednášky o sociální nauce církve	první středa v měsíci od 19.00	
Biblická hodina	druhá středa v měsíci od 19.00	
Setkání nad Katechismem	ostatní středy v měsíci od 19.00	
Výuka náboženství	předškolní děti	úterý 16.00
	1. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.00
	4. – 6. třída	středa 16.00
	7. – 8. třída	čtvrtek 16.00
Mládež	13 – 17 let	neděle po večerní mši sv.
	19 let	pátek po mši sv.
Příprava dospělých na křest	pondělí večer a dle dohody	
Příprava dětí ke svatému přijímání	od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči	
Setkání ministrantů	jednou za měsíc dle ohlášek	
Farní charita	poslední úterý v měsíci po mši sv. v učebně	
Farní knihovna půjčuje	středa	16.45 – 17.45
	neděle	10.00 – 11.00
	ve farní kavárně	8.00 – 11.30
Skupina KALOKAZHATIA	zkoušky v neděli od 9.30; doprovází dětskou mši sv.	
Chránový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Mateřské centrum	Pondělí a středa od 9.30	
Setkání rodin a manželských párů	informace u kněze	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 10.00	
Sportovní odpoledne	sobota od 14.00; floorball	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.30	
Úklid kostela	každé pondělí od 14.00	

Osobní rozhovor s knězem, návštěva nemocných, křest dětí, příprava na svátost manželství a příprava dospělých na biřmování dle domluvy s kněžími.

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. A zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v charitě, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

Slovo na závěr

Letošní rok je Rokem kněží – dělníků, kteří se plahočí na vinici Páně a nereptají, že pracují za almužnu. Bez jejich nikdy nekončící práce by však vinice zpustla, Boží stádo zlenivělo a posléze se rozprchlo a z nádherných kostelů se stalo mrtvé zdivo.

Je jedno řešení, jak tomu zabránit: Neustále se modlit za nová kněžská povolání, děkovat za současné kněze a občas si promnout oči a vyndat z nich ne třísky, nýbrž pořádné trámy.

Bohuslav Zezula

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie
Praha - Strašnice
Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10
tel.: 274 782 480 e-mail: janbalik@gmail.com
www.farnoststrasnice.cz